

Rúk

4/6-83. Ólaf Borgfjörður.

811

Fin

Jón Borgfjörðingur.
U b e t y d e l i g h e d e r

u d g i v n e

a f

F. M a g n u s e n
Stipendiarius Magnanus.

Første Deel.

København 1800. | 3

Trykt paa Udgiverens Forlag hos J. Irgens
Kuabroestraade No. 70.

9844

S u d h o l d.

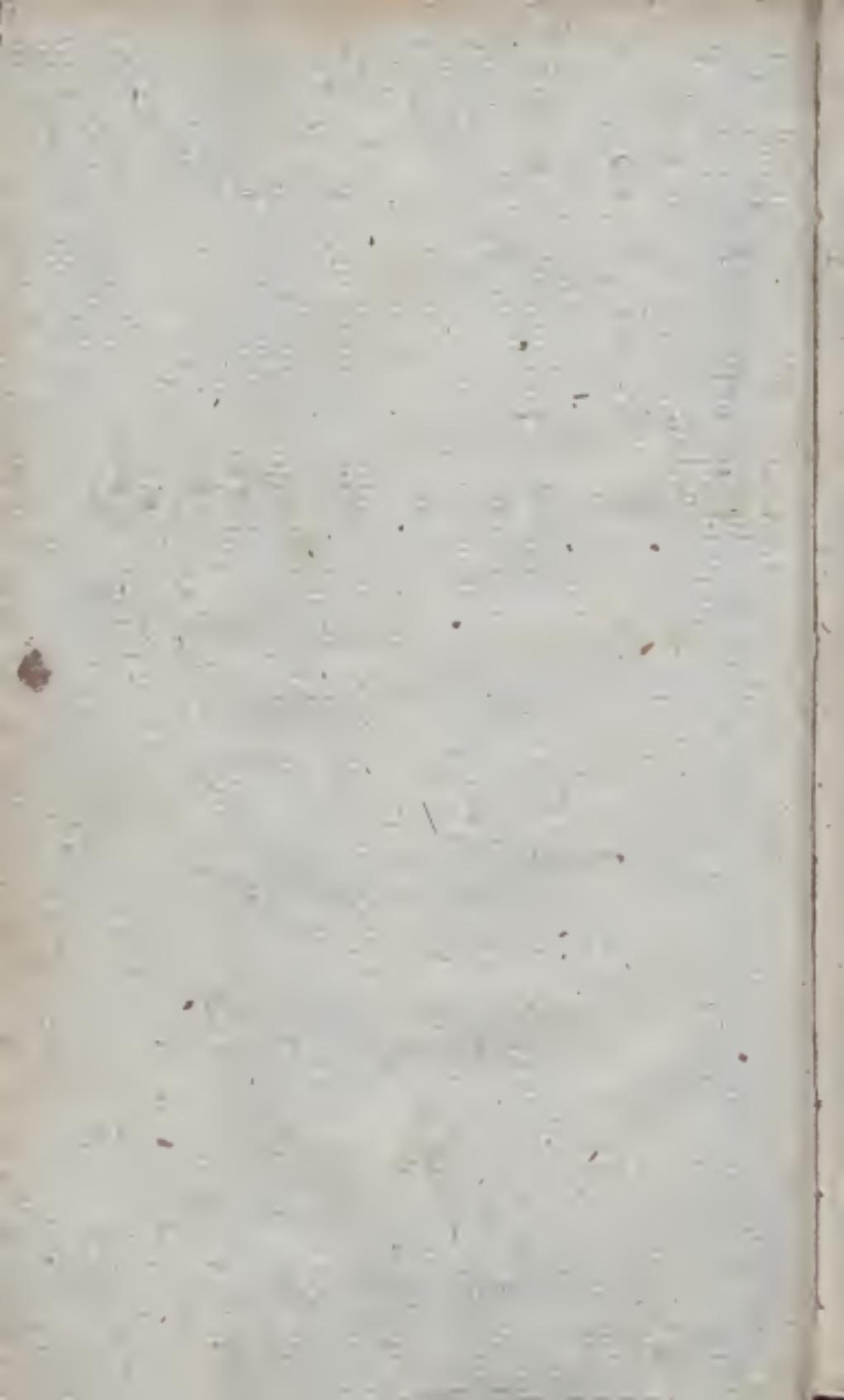
Pag

1 Noahs Skaal eller Syndeslodens Marsag	=	=	=	4
2 Poeten eller den sprenglærde Skolemester	•	10		
3 Epistel til Capt. S.	=	=	•	16
4 Skaaler, et Impromptu	•			23
5 Nytaarsoniske	=	=	•	25
6 Seemands-Wiise i en Norske Udhavn	•	26		
7 Alfreisen, et Fragment	•	=	•	29
8 Sang til et Tree i Høsten	•			31
9 Evans Egenfaber, En Selvabs Sang	•	33		
10 Winterens Herlighed, Sang for Ynglinge	•	=		36
11 Alben og Gnieren, en Fabel	•	=		39
12 Lal det nye Aar efter Blumauer	=			42

13	Til Winden af samme	49
14	Et Brudstykke af en Kjøbenhavners Under- holdnings-Calender	55
15	Ode til Dicævelen efter Blumauer	57
16	Kjærligheds Under efter det Spanske	62
17	Eptgrammer af forskellige Eprog	63
18	Tobaksrøgeren, en Arie	66
19	Den politiske Kandestoyer	68
20	En Spaniers Gravskrift over sin hængte Fætter	71
21	Sang at synge i den Elsfedes Grava- relse	73
22	Maar man har fundet sin Elsfede iglen	76
23	Til Neera efter Horaz Ode I 5 Epod.	79
24	Fragment af en Viise	82
25	Friheds Viise	86
26	Text til Musiken af: Den lille Matros, Syngestykke i 1 Act, oversat til Profess- or Gaveaux's Musik	88
27	Paa en Faders Fødsels-Dag	103
28	Anhang	105

Blandede Digte;

Originaler og Oversættelser.

I.

Noah's Skål
eller
Syndefloden's Aarsag.

Et Dvodlibet af Fabel eller Drilleviise *

Synges som Amphions Viisen.

I.

Jeg Brodre Jer fortælle vil,
Der var engang i Tiden til,
En valker høv og ærlig Mand
Hr. Noah hedte han,
Han var en Mand saa riig og stor
Saa velbekjendt i Syd og Nord.
Han alle vores Stammefar
(Som Biblen siger) var.

Han var en Mand saa stild og Hlog;
 Skjont der fortælles at han dog,
 Har levet i blant Luther Svin,
 Som ille hændte Vijn.

Han fandt af egen Skjonsomhed,
 At der var noget Druen ved,
 Og at dens rene klare Saft
 Meddelede Liv og Kraft.

Han plantede Ranken første Gang,
 Og freidig den af Jorden sprang;
 (Om Vi ei derfor taised hant
 Gaa var det vores Skam)
 Om Vijn man ei i Verden sandt,
 Gaa var det andet Luther Laut,
 Thi drifte Vi med bredfuldt Maal,
 Den Vijnopfaders Glaal!

Men som det ejt i Verden gaaer;
 At ærlig Mand funs Utal faaer,
 Gaa gil det Sal. Noah og,
 Skjont han var ellers Hlog;
 Hans Nabo-holk det Ralserpal,
 Den dumste Aviads Djævel stat,

De kænk engang! de dumme Svin
De slofset al hans Viin.

Hr. Noah blev saa ærgerlig,
Som man kan let indbilde sig,
Hans Taarer randt paa blege Kind,
Saa traurig blev hans Sind.
Han bad til Hævnens Gud i Len,
Og Guden hørte Gubbens Bon,
I Vand creperste flur de Svin,
Som spildte Noahs Viin.

Et Gab Afgrunden lakked op
Og Soen stod paa Bjerges Top;
Og Himmelens Glusser aabned sig,
Det var forstårlig,
Og flur enkam i Vand og Dyb
De som begik den store Synd,
At spilde Druens heilig Blod,
Ved dette Syndestod.

Hr. Noah som en stor Prophet
Han sør i Vreien vidste det,

Og som Prophæt en var Guds Mand
 Det let I slutte sau,
 Og Gud han gav sin Mand en Ark,
 Saa glad blev vores Patriarke,
 Ein hjære-Ark han tjærct til,
 Og strax om Jord han gif.

Men vil du vide hjære Far!
 Hvorsedes Arken hygget var,
 Saa havde den en Last saa stor,
 Som noget Skib paa Jord;
 Hr. Noah, som en Speculant
 Ettrat Lastens rette Brug udfandt
 Af al Slags Dyr et Par forsøv,
 Hvis Boelig Lasten blev.

Der Kngle, Fiske, Slanger var,
 Af Land- og Søe-Dyr hvort et Par,
 Det var saa kjønt et Assemblée
 Som nogen vilde see;
 Skjøndt Ulv med Lam og Kat med Muus
 Dog ellers holder syndigt Hunn,
 De her saa kjønt forliges vil.
 Men hvordan gif det til?

At svare her er siger jag
 De Hrr. Theologers Sag.
 At demonstere Tingens ret
 Er ellers ei saa let —
 Men hvem der Sagen nægte tor,
 Han efter Loven brændes hor,
 Thi holde hoej sin Mæſ herfra
 Som ei vil sige Ja.

Vi heraf drage den Moral:
 Vi fiedse Viinen yude skal,
 Thi ellers giore Vi ham imod
 Der skabte Druens Blod.
 Og hvem der Viinen hade saa,
 Tilhøjt omkomme mage i Vand;
 Thi Skaal for hvem der Viin har hjæt
 I Viin vi driske her.

Hr. Noah havde Viinen fier
 Haus Sündhed dette er!

II.

P o e t e n
 eller
 Den sprænglærde Skolemester*

Synges som Læternæ Magica,

Komme hvo som komme vil
 Komme Dreng og Pige
 Tier smukt og harer til
 Prad jeg Jor vil sige
 Om den store Skolemand
 Paa det I Exempel kan
 Deraf alle tage :::

Denne siorsie Glolefus
 Som her er i Staden
 Litterati Ludi Lur

* Indrygt i Kjøbenhavns Aftenpost for 1799 No. 40.

Vocer i Abelgaden;
 Hr. von Wissa er hans Mavn,
 Som til Publicumets Gavn,
 Saar sit Liv beskriver :;

"Jeg er fød i Isaløg,
 Under Morrepolen,
 Hvor den lange Sommerdag
 Man ej skærter Solen,
 Der er Fandens Skorsteensrøst
 Og hans største Gadedør,
 Som man Hellek falder :;

Den Gang jeg var 18. Åar
 Ut non dicam pluræ,
 Blev jeg falde af Gal. Før *
 Studiosus Jura **
 Hilt forsled jeg hør en Bog
 Ubi Frans og Engels Sprog,
 Samt det Hoi - Nutidste. :;

* Dialect. plebeja —

** Hellek's egne Ord.

Galig Hr. Magister Jens
 Praesi til Dummegilde,
 Siger i sin Conferenz :
 "Selvto's lugter ilde"
 Den Sentenje viis og hoy
 Et mit gyldne Tankeprog,
 Motto og Symbolum ;

Guare ad Havess farlig Vej
 Skulde jeg paa Keiser
 Saa forniet var som jeg,
 Knap den Tyske Keiser,
 Farer gif jeg glad I imod.
 Ganule Heltes ødle Blod,
 Blod i mine Arter. z.

Store Phoebus Hr. Patron !
 Om jeg maatte bede,
 At en Snaps af Helicon
 Stod mig strax tilrede,
 Hvor jeg skulde tætte dig
 O hvor jammert syrgterlig *
 Skulde jeg beskrive : — z.

* Efter Keisers Dansk-indiske Skrivemaade i hans
 magelsje Ildebrands Historie.

Denne hoist fatale Hart,
 Som ei har sin Magt,
 Hver Ulykke hver en Art,
 Som der er af Plage,
 Vi forsøgte i den Nod,
 Usle Erter, Vand og Bred,
 Daglig var vor Fede ;:

Godt og Dadt dog folges ad,
 Løgn er dette ikke;
 Jeg besaae dog mangen Stad,
 Mange Holles Skilke *
 For at fremme Danskes Gavn
 Et jeg nu i Kjøbenhavn
 Ester Skjebnens Willie. ;:

Selv i hot Philosophie **
 Har jeg et min Eige;
 Jeg beviser mon Ami!

* Muligt at jeg med Tiden udgiver noget af min mærkværdige Reise til og fra Archangel o. s. v.

** Isle Metaphysik thi den har Kant relegret fra den Philosophiske Verden.

Alt alt krumt er lige,
 Men som ægte sandt Genie,
 Mest jeg presterer i
 "Schöne Wissenschaften." :;

I Begeistrings sode Svart
 (Dermed jeg ei tier),
 Hylgetyve Ris Papiir
 Blot af Poesier,
 Skrevet har min egen Haand
 Mens min Apolloniske Maand
 Græved i det Hoie. — :;

Oltids Herte — Ribbetfaerd,
 Elstøds Horn som daane; —
 Fælshedsens høje Værd,
 Og den sydste Maane; —
 Sommer, Vinter, Høst og Våar, —
 Verden som den staar og gaar —
 Alt har jeg besjunget. :;

Hvør dog alting er forleert,
 Her paa vores Klode!
 Jeg som har saa meget lært,

Made nu Born indpode;
 A B C D, Sirest og Prent,
 Gienetim deres Fundament,
 Med mit Kirke-Scepter.

Dog en Philosopph jeg er,
 Jeg tilfreds mig givet
 Den Far Phæbus høvet Hat,
 Af hain lugtet bliver,
 Men tilidst ned Sjel og Krop
 Haa Parnassets hoie Top
 Mig til sig han tager.

III.

Epistel

til

Capt. S*** g.

C*** i Febr. 1806.

Ydmøgsie Hilsen og Respect
 Fra deres Uyderdanig Knægt
 Den sendes ned til Kjøbenhavn,
 Det Ønske hermed folger,
 At læuge de til Landets Gavn

Maae ylste Havets Bolger;
 Dem folge Held i Fred og Slag,
 (Om det saa skulde være)
 Som før — De siedje danske Flag
 Og Landet giøre Ære.
 Men om De selv saa vil;
 Et andet Ønske lægger jeg hertil.
 At De hos Barn og Kvinde
 Det Held og Glæder finde,

Der meer end ligner dem,
De finde kan paa Farers Hjem.

* * *

Udtonnet er mit Ønske-Magazin,
Jeg neppe mere ved at skrive,
Min Digtergeist i Dag er mere grov end fint,
Og frygter for, at den skal saa vedblive.
Den leede Lucifer. — (jeg næoner ham ei gierne)
I Forgaars havde nær forrygt min Hjerne,
Med arme Rimegeist han holdt saa sygt et Huus,
At selv en dygtig gratis Punsche-Huus
Af Cobby ham ei vilde smage.
O ulykseligste blandt Digterlivets Dage!
Jeg ikke fandt engang et Niim til Huus,
For jeg udsovet sit; jeg tænkte paa min Rens,
Da strax jeg fandt et Niim til Huus,
Og flygtet Corps d' Esprit kom snart tilbage.

* * *

Hvad skal jeg nu fortælle dem min Herre?
Jeg ved kun lidet nydt desværre!
Af Rygter og af Rye
Der gives rigtig nok en Hoben i vor Bye.
Men alle er de en detail

Og har den Hovedstadens Gejl,
 At de er iutter Løgn d'sværre. —
 Thi — væk med dette Taut,
 Men hvad jeg veed er sandt,
 Og ret opbyggeligt jeg skriver — for Exempel;
 En Hellig af Ichovahs Tempel,
 Med andre Ord en Herrens Gartner Svend,
 Som stisut han var for næstet til at grave
 I Kirkens aandelige Have,
 Dog regnes han iblandt de største Langots Mænd,
 Opbyggelig ved Ord og Skrivter,
 Sanit Nandens herlige Bedrister,
 Sit Embet han forvaltede med Khid
 Ja! det bevidue kan hans Levnet og hans Død —
 Belsignelse og Vand han giod paa spæde Planter,
 Han spændte unge Gaster
 I Eggetaudens Aag;
 Han gicnneuheglet mangt et syndigt Drog
 I Lovens Strikke Dem af Læiens Wei han drog,
 Og en, som før i Nanden var et Fiog,
 Ved Hjelp af en forstukket Bog
 Han gjorde súperklog,
 Og han, hvis Navn og hellig Væb paa Prent,
 De fromme Ejere er saa velbekjendt

Fra Lindeknæs til Scarpen,
 I Christiansfeld og Heiligenhaven —
 O Christen Jesu! nedsynkt i Hellig Jammer,
 Indslut dig i dit Kammer,
 Stroe Jesu i dit Haar — o Synb Dig nu,
 Riv slut din Sark i tu!
 Med tode Tårer, som af saaret Hjerte bløde;
 Begræb Prophetens Tab — han døde;
 Han døde — Fanden stogge! oe
 Og Gabels Born — De dandste ved Hans Kiste,
 Smidder tid hans Mavn in dulci Jubilo
 Af Engle skives i udvalgtes Liste,
 Høst oppe i den tredie Himmel
 Hans Geist forklaret et blaudt Skjerners Wrinnel.
 Hans Jesu bær,
 Udodeligheds Krone,
 Mensglet Engle Hær,
 Omringet der hans Throne,
 Mens de Seraphers Chor (der synge kan saa bra
 Og tjener til Capel ved alle Himlens Feter)
 Med Evigt Fanfare af Pauker og Trompeter
 Iskemme da:
 Halaluja! Halaluja!

* * *

Men sad os komme da til Sagen,
 Og det er den at jeg forleden Dage
 Af Eshydighed og Pligt,
 (Hvem vilde bøde fligt)
 For den Afsdodes Minde,
 Forsøgte paci at finde
 En lille Gravstrist til hans Kistelaag,
 Tilsidst jeg fik den ringet ud;
 Og dom nu selv, om gamle Knud
 Fortjener Marn af Fjog.
 Werk vel! De Linier med de latiniske Broffer,
 De hører mig ci til, men den sudeerte Kloster)

E p i t a p h i u m :

Her hviler Hr. Medisiet,
 En stor Guds Mand og lerd Magisiet,
 Han tygged i os Ejelens Gode,
 Han aad og drak, han sov, han levede og døde,
Deo in vivis semper adhaesit —
Knutzius Molibachius fecit,

* * *

Hvor galt gaaer det dog til hernede!
 Nu skrives der fra Verdens Øglede;
 At han, som nu erholdt ved Vold og List,

Det Fabels Herredom og nu ved det sig fryder;
 Den falske Messias, den Tyrk, den Antichrist,
 En Slaage Legion, heljendt af franske Dyder,
 Har stillet til Egyptens Stegegryder
 Paa det de Livet ret i Bellyst's Gyde nyder,
 Det Satans Toi! — Dog Psiſi.
 Hvor har man fundet for i Breve eller Boger,
 At der fortælles fun om Geiſlighed og Slaage?

* * *

Dog — jeg begynder alt at priime,
 Thi maae jeg holde op at riime
 Og althaa Brevet slutte
 Med Hilsen fra min Hjertens Putte —
 Den lille Jomfrue Dorthellild
 Pro Forma og sin Hilsen sende vil;
 Ja selv vor Baademand og hans Mat
 Til samme er parat.

Ich selbst will von mein ganzen Leben durch
 Den arrigste Skurk,
 Hvis jeg ey har den Ere
 At være

Deres Tjener og Forbeder
 i Gud
 Knud.

P. S. Den stakkels Tyrk! hem falder Tiden lang,
 Han neppe knuue han sin Morgia-Seng.
 Min Mellemting af Skol og Jalle,
 Som nogle kalde Mams Frakke,
 Har ogsaa giort et Haverie,
 Den Stemme rik er Shyd deri —
 Han i vort Huns sit Spil maae have,
 Min Helligdags Party er ogsaa reent af Labe;
 Ja gid han selv annaume mig,
 Om jeg nu et seer ud ret sent en gl. Mor,
 Langt mere end tilhorn jeg noget hude har!
 Jeg beder Hr. Captain! tog ei unaadigt ev,
 At jeg afbryder her — Viadamer siger Stop!

IV.

S t a a l e r

Et Impromptu.

Skaal for Hr. Malthe og hans Huus!
 Sid aldrig der flettes en passende Hunn;
 Han leve saa længe, han trives saa brav,
 Saa gildt! saa gildt! til sidst han lægges i Grav.

Skaal for Hr. Tyrl og for hans Gang,
 Den Tiden forsørter, naar Aftnen er lang;
 Thi vurles han leve saa frank og saa froe,
 Saa gildt! saa gildt! os more eg syuge i No.

Skaal for Madanten den aldrrende Vib;
 Sid siedje hun seire i Klummet og Kiv;

Hr. Malthé han lufte ei Munden for op,
Saa gildt! saa gildt! for Lonen huu strax sige stop!

Gaal for Jomfruen! hun simuler saa mildt;
Dadaldar daldera der er saa gildt;
Thi uskes til Nedterst huu saae sig en Mand,
Saa gildt! saa gildt! De leve i Fred om de kan!

V.

Nytaars-Dusse

Til Hr. B****

d. 1 Jan. 1800.

Alt hvad paa denne Dag jeg har at sige dig,
 Det Dusse er: vær lykkelig!
 Og gud, for dette Aar er vunne,
 Den Dag maae komme,
 En deilig og fornustig Slut,
 Dit Hæfte giore reent caput,
 For 1800de og i man faller;
 Hr. B** regnes ei blandt Junggesetter.

VI.

S o e m a n d s - B i l f e
i en Mørk Havn

(Hammersund i October 1799.)

Wel. Hver Glædens Ven! ic.

Paa Mørke Lyft,
Hvor Sæmand glad sig frøder,
Hvor Slovener Lyft
Til Elskors Fryd udkender,
Her, hvor de stolte Belgers Trop,
Slænes af de Klipper tilbage,
Her hvor fra rauke Masiers Top
Eidt veje frenmede Flage. —

Her, hvor i Havn,
 Maer Storm og Uveir raser,
 Trygt Elbets Stavn,
 Sig op til Klippen braser,
 Her hør de munstre Gremands Gang
 Priser de bredfulde Kryuse,
 Her hør de fulde Glasses Klang,
 Slingre i Hammersunds Huuse,

Her Bachs Bud
 Vi alle froe adlyde,
 Priser den Bud,
 Hvis hulde Vinck indbyde
 Os til at bøge Skjebnen Trods,
 Alle Slagd Sorger at glenime;
 Her vi i Herren fryde os,
 Som om Vi alt vare Hjemme,

Skient Bachus blid,
 I Aften her Vi hylder,
 Den Gru saa frid
 Com Elkes Baegter sylder,
 Bryder sig ei om bredfuldt Maal

Øs ei sin Glæde vil stille;
 Manden den Smeide - Kjellings Glaal
 Her da i Aften maa drifte.

Heistot! Hevrot!
 Vi Bidevind maae bræse;
 Heistot Hevrot!
 Gior klar sin Takkelsacie;
 Evan ver bedste Styrmund er;
 Vi hans Commando vil lystre,
 Sad vi da fast paa Sergers Slier,
 Saa var vi ret nogle Krystre.

Klink da hoit Klink!
 Hylt hver sit Glas til Manden,
 Stik ud saa klink
 Til I blier sr i Manden,
 Ellers det ille gior os Gavn,
 Lader saa Vinden fun stralde;
 Her Vi i Glædens trugge Havn
 Lader Pligtanket falde!

VIII

A f r e i s e n

Et Fragtment.

1797.

Knap Dagens sorte Søster havde flyet
 Af himlen bort, og giet sin Broder Plads,
 For Neptuns Søn den sircenge Ordre gav,
 At lete Aukre op af muddrig Grund;
 Vips lyded der et Hurra i hver Bræde;
 En Flok af beegbesmerte Somænd nu,
 Op af Kabyssen styrted som en Strom
 Der river alle lose Ting ned sig,
 Kun et Skyud Jer! af Skipper Præstes Mund
 Og alle Aukre alt paa Dællet er. —

Stolt seyled nu de kvende Søstre hen
 Med Danner Kongens Flag paa malet Stavn.
 Knap her man vendet Limeglæsset om,
 Alt er de ud af Hænsjordens Mund,
 Som Pillen flyver Skibet hastig frem,

Og Landet ei man lægger sine Føn!
 En Sopken varmed glade Svemæns Bryst,
 Og Haab i alles Miner malet ses.

O Styrmand! om du vidste at din Kunst
 Til ingen Hylte skulde komme ud,
 Og om du saae i Norden al den Grod,
 Det skulde blive spildt paå Hvedneas Dag,
 Hvor vilde ikke da dit Ansigt blid
 Snart overtrækkes med en rædsom Slyel

VIII.

S a n g

til et Træe i Høsten,

Efter det Tydste.

Saa bliver da dit Hoveds Bør
Du smukke Træe! til Tidens Bytte;
Af lette Gærd snart traadet blir
Det Lov som kunde før bestytte
Mod Sol og Blæst forvælt og bleeg,
Det hænger nu til Windes Leeg.

Med Hæder hælder Du til Roe,
Dit Liv var stont, din Død var herlig;
Hvor mange Frugt lod du ei groe,
Meddeleste andre den saa fierlig? —

Hvor mangen i din Glykke fil
 Et onsket Lye mod Solens Stik?

Vel mig! naar Livets sildigst Host
 Liig dig til Gravens Hoe mig falder,
 Og har jeg da den syde Trost:
 Jeg Frugter bar i hver en Alder;
 De Godes Ven jeg fiedse var,
 Dem nyttet, hjent og gavuet har.

IX.

Evans Egenstaber
En Selskabs-Sang.

Selskabet Euphonien
tilgivet.

Rankens Perle stion. og flat,
Hellig den i Glasset blinker,
Se! hvor Evan Glædens Far,
Den at nyde Os tilvinser —
Evans Gave Druens Blod
Vidner: han er mild og god.

E

* Abb. 1800. Trykt hos Joh. Rud. Thiele.

Maar i Druens æble Saft
 Salighedens Fryd vi smager,
 Maar dens sede Tryllekrast
 Sind og Sands og Sjel indlager;
 Da skal heit vort glade Thor
 Raabe : Evans Magt er stor.

Sorg og Kummer manes bort,
 Maar Gud Evan til Os suniller;
 Livets Meie blier De fert,
 Maar til Bægret frøe Vi uler,
 Da Vi hylde Evans Gud,
 Han er ille Sorgers Gud.

Kold og frosten er den Gjæl,
 Som ei Druens Kraft oplever,
 Den gjør mangen Elster hjel;
 Fyrighed og Mod ham giver;
 Kjærlighed er Evans Gud,
 Han er munter Elstors Gud.

Forste Gang ved festlig Muus
 Hørtes Sangens glade Tonner,

Tidt begejstret ved sit Krans,
 Vandt en Digter Laurbær-Kroner;
 Evan priise Strenges Klang,
 Han er Far til Digt og Sang.

Brodre! naat i fællig Lag
 Slingre høit vor Glædes Teme,
 Det er Evans Høitids Dag;
 Han er Gud i alle Zoner —
 Drifte Brodre, drifte ud,
 Elaal for vor og Glædens Gud!

X.

Winterens Herlighed?

Sang for Unglinge.

Efter det Tydſke.

Venner! vær ved munter Sind,
 Lad lun Wintren bryde ind,
 Lad lun hagle, snee og fryste,
 Vi for ham dog ei skal gyse;
 Har Vi Brænde, varme Klæder,
 Hvad vil Vi vel ønske mere! —

Wil I sjende Floras Pragt,
 Giv da lun paa Vinduet Afg

* Freuden des Winters, Ein Kinderlied. De to sidste
 Vers af Originalen ere aldeles forandrede.

Uden længe der at grave
 Har I snart en deiligt Have;
 Ingen Blomster mere rar
 Orienten støffet har.

Denne Skov I hisset seer,
 Hvilket prægtigt Syn den er:
 Rosentræer med Brillanter
 Aldrig rige Hørdags Garter
 Prægtigere syn vilket har,
 End som hist I bliver vær.

I en Colv - Brocades Flig
 Heele Landet huler sig,
 Hvide Gjederbuske delter
 Det landerte Krat og Hæller;
 Glinsende Krystall - Basalt,
 Bygger Broer overalt.

Op paa Eoen tæt herhos,
 Hvilkens Fryd den stikør Os!
 Ligesom paa vindens Vinger
 Røste Hest assled Os bringer,

Glaeden, som den havde Seil,
Glider frem paa glaede Speil.

Men vil Norden's Sharpe Pil
Stikke — saa til Hjemmet ill;
Der i Eders varme Kammer
Tænker paa den armes Jammer!
Gryse maae den slakkels Mand,
Lindr' haus Mad, isald I fan.

Da skal Vintren's Krydeford
Dobbelt hørlig smage Jer,
Da I Vennelredse søger,
Synger, danser, leter og synger.
Sand Tilfredshed, Glæde, Roe,
Stedse da hos Jer skal boe. —

XI.

A b e n o g G n i e r e n *

E n F a b e l .

En Gierrig havde sig engang en Abelat.
 En Gnier hjober sligt? — hvordan er det vel fat?
 Det smart utrocligt er — dog ja!
 Men Selfstab falder dyrt og Mennesker kan stjæle,
 For ham behøvede han ingen Ding at hælle;
 Han maaatte aagre eller tælle
 Sit Guld — fort sagt: Han var ret ester Gubbens
 Sind.

Nu trof det sig engang
 Den gamle Knæk ved festlig Klokke-Klang
 Grindres om at gaae i Herrrens Tempel ind,

* Af der Kinderfeund.

Her tankte han ved Bon og Sang,
 Som Maalst for sin Kiekegang; —
 Det at tilsvinge sig Velsignelse af Gud —
 I slorsle Til han lod den Kiste aaben, saae,
 Hvor Aben hant i Guld at ruge saae.

Pej, saerdig at af Kjedjowhed forgaae,
 Kandt til sin Tidssordriv en lille Leeg sig ud;
 Han sondred Pnae fra hverandre,
 Og lod af Bindet frist herud
 De Louisedvrs, og de Dueater vandre. —
 Den Larm der blev, den bedre Gud!
 Hvo Jobe funde, job — det varcd ikke længe
 For Gaden ellers breed blev alt for ænge.
 "Ripe! Raps! Herr Pej! usig og et Stykke"
 Man rysie, sprang og faldt og til hvis store Lykke
 Et dog i Haanden slo, han kom det dyrt; at saae
 Jeg sligt et Gluespil for aldrig saae.

Midlertid den gør'e Drage
 Hr. Harpagus af Kirken kout tilbage.
 "Hjelp! Himmel! hvem? hvad? hvor? Gud næads
 mig!

O Væ! mit Guld! kan jeg kan træffe dig!
 Din Død, Din Thy! Din Læst skal være;
 Han tang, thi tale kunde han ej mere —

Min Herre! (quæd en gammel Mand) sat Ter,
De Penge h. m og Ter til lige Mytte er;
Dem Leben kasser væk, og inden fire Vægge
I jernbeslaget Skrin I pleier dem at lægge;
Hvem er vel klugest af Ter begge?

XII.

Til det nye Aar.

Ester Blumauers

Hvorfor o Nyaar! skal jeg mig
Dog ved din Ankomst frude?
Maaske isald jeg ønsked dig,
Jeg kunde det fortryde.

Du trinrer ind uden Hørlov
Og strax dit Sæde tæser,
Og for at være rigtig gros,
Du gaær, naar dig behazer.

Man hytter med et venligt Mil
 Dig overalt velkommen,
 Da jeg forraader ei dit Blit,
 Om Du som Ven er kommen:

Og siant man siedse lacer en Bog
 Om alt' dit Væsen trykke,
 Vi reed ei, om Du bringer dog
 Os Uheld eller Lykke.

Sstrar ved den første Compliment
 Begynker Du at blæse,
 Og givt tillige Os Præsent
 Med Frost og hoirad Mæse.

En talrig Sverm man siedse saae
 Med dig i Huset Isbe;
 Et Ønske blot til dig vi maae
 Af dem for Ærge kioe.

Du neppe kom, for krevet blier
 Dit Navn paa alle Dore,
 Og alt hvad man i Tryffen gier,
 Maae og Din Chiffre føre.

Deraf kan Du kun bryse Dig;
 Men Nomina stultorum
 Man skriver gjerne offentlig
 In qvolibet locorum,

On lader Dig det nye Aar
 Af alle titulere;
 Men kan ei, graat og gammelt Haar,
 Ey Moedom renovere.

Har Manden Kongen mindre Kier,
 Dertil Du Marsaz giver;
 En Pige Dig ei gjerne seer,
 Ved Dig hun ældre bliver.

Mei pvt! vi Køl er ei fac gal,
 Saa tidli; Dig at priise,
 Fortjener Du det, da det stat
 Sig nok ved Euden vist?

Men — vil Du øj Os have Noe,
 Saa maae Du først min siere!
 Din heele Sid fortalte Os,
 At Vi Dig kiende lære.

Sug an i Mer om Korn og Vin
 Og Grngt og Haal vel trives?
 Skal Vi i Dig ved Sølens Glæs
 Til rette Tid vplives?

Om Du Os vel vil gjøre gal
 Med Torden, Hagel og Heede?
 Og om Vi ei i Sommer skal
 Som Steg i Dønen føede?

Vil Du Dig vlegre nu og da,
 Vor torre Eng at væde?
 Og skal Vi vel om Regnca da
 Dig etter maatte bede?

Og naar Du regner — vil haed Glæd
 Dig ifle flax behage,
 De bitte Herrer Pudershvid
 Af Volden væk at jægt?

Og om Du vel da Nykker til
 Os som din Groet at plage;
 Med Frost han kont, med Frost han gikk
 Og agted ingen Klæge.

Han myrded mangen sikkels Mand,
 Og mod Naturens Orden
 Til Sønder Morden gjorde han,
 Og Syd igien til Norden.

Af andet nyt Du gør os Flugt
 Til vores Gavn og Froemme;
 Slig Os em Antichristen dog
 Med Dig igien vil komme?

Slig Os om givet blier i Mar
 En Stald og Hyrde Hjorden?
 Eller Propheten er af Saar
 Det eneste paa Jorden?

Wil Overtroen mod Hornuft
 Med gode Grunde skrive?
 Og vil vel Sandhed snart paa Flugt
 Den Ivre Haer dog drive?

Slig om det skal dog ved de saae
 Apostel-Breve blive?
 Om nogen Bisshop mere saa
 Til sine Saar skal skrive?

Wil Pater Hest, endssicut han kan
 Gi mere convertere?
 Og skal ei den fortjente Mand
 Dog engang jubilere?

Skal Pater Pochlin, for med Gil
 At scremme hvet Modstander,
 Som for, med veldig Slagter, Kjil
 Dem give braadne Pandør?

Wil Døres Nibel stor og smaae
 Dog inimersort i Hobc
 Med lige Lyst til Kagen * gaae
 Og i Parterret maabe. —

Om med sin høie Ankomin han
 Theatret vil beare,
 For Holbergs Theatrets Fald og Vand
 Med Smag at applandere.

* Halmtorvet.

Om dette alt Du vil og kan
Brig for din Ende viise,
Saa skal jeg som en billig Mand
Dig ret af Hjertet priise.

XIII.

Lit W i n d e n
af det Gyde, efter samme

Han, pleno titulo Regent
Af vores Atmosphære
Gior sandeliʒ sit Reg'inent
Paa Hinalen lidet Ere;
Sbi Herr Spavento! her han mig,
En lille smale vil jeg dig
Nu skrifte for dit Dæsen
Med det forrykte Blæsen.

Han er en streng og haard Tyran,
Hvem tor mod ham vel mulke?
For ham enhver hans Underdan

D

I Stovet sia maae buſſe,
 Og naar det ham behager saa
 Med viensyulig Fare maae,
 Trods sive Nyg. og Moie,
 Sig Saarn og Skorscen boie.

Maar han som Fiende viser sig
 Med Uveit og med Torden:
 Han os forlynder Dod og Krig,
 Som Guderne paa Jorden;
 Da raser han paa Fjeld og Dal,
 Og sleser os Stov, som han var gal
 For ret Fortred at giore
 I Die og i Dre.

Han pleier her paa Jorden neb
 I Alting sig at blande,
 Og søger, som hans Hellighed,
 Sin Gist i sorte Vaude.
 Og er da hans Confusion
 Det bleven sit, som en Enjon,
 Et som restassen Stiger,
 Saal dumst han vær sig sniger.

Hans Egensind, min liere Ven!
 Vil vi for ham stal' neie,
 Vi Mennisker skal fun derhen
 Hvor han saa vil os dreie;

Men vi hans Vrede hyder krods,
 Og vender Uyagen til den Kleds;
 Gaa kan han ret betrakte,
 Hvor hoit hans Magt Vi agte.

)

Han just haandhaever Lov og Ret,
 Som Dommerne heruede;
 Han tit gior S'her mere tæt,
 Som ad han skulde sprede;
 De bitte Lys udblaeser han,
 De store, som vor Goelig kan
 Fortære og antænde,
 Dem læg han stæeler brænde.

Han er en Strik — derpaa har man
 Utallige Exemplar;
 Om Matten ofte seier han
 Keent Kirker ud og Templer.

D 2

I Folgs Dom, som tit vi saae,
 Dersor han Skibe træffe maae; *
 For Mores ret at lære
 Han Gade Guans maa bære.

I Sæder og Maneer han er
 Lig uopdragne Lapser,
 Af Lyne stundum vore Klær
 For Lsier tit han napsær
 Han stundum Os udpebet har,
 Som om Vi hans Actenrer var,
 Og Verden og dens Stater
 War som hans Hof-Theater.

Maar strax for ham ei luffes op,
 Han sg. derover harmer;
 Paa Dor og Windver gior han Hop,
 Og som en Tolper harmer;
 Han ingen Gane laer uspildt
 Og gior ethvert Udhænge - Sildt

* I Ungarn er det Straf for de sørste Forbrudere at
 træffe Skibe, og i Wien er det Enghauslemmernes
 Korrektang at seie Gaderne. Ovrs. Nam.

Selv Keiser eller Engel
Mæt til en Galge - Bengel.

Han, geile Bug! og stundom vil,
Med. Piger keiser have;
Et Underkjort er næppe til,
Han ei har bragt af lave.

Gaaer det ei an, han lægger sig
Paa dem, og veed ret mesterlig,
Hvor sie k de protestere
Dem at afmodetere.

Slet intet med ham signes kan,
Maar han paa Jorden bruuser;
Men allerslemmest er dog han,
Maar i vor Bug han sunser;
Han brummer; kniber, quæler der,
Saalænge ham belæsigt er,
Og spærer, naar han blæser,
Selv ille vore Mæser. —

Jeg hæs mig songer, stakkels Mar!
Og faaer dog ingen Liise;

Han blæser fort og brummer gæ
Selv Bassen til min Blise ;
Thi Punktum ! ej en Sylbe mere,
Al sin Moral man spilder her ;
Den være nok saa vaffet ,
Raar man til Winden snakker.

XIV.

B r u d s t y k k e
 af en K isben h avnss Smaaherres
 Underheldnings Calender.

S ondag. Gli'r jeg af Tiden fied vij Formiddagen;
 Billardet om Estermiddagen,
 Mig først dog den fordriver ret
 Om Aftenen Lhombre, Whist, Tresct,
 Om Mandag pleier jeg i Skgespillet vandre
 Hør der ned Trampen at forlyste mig og andre.
 Om Tirsdag Bachus jeg i Klubben priser,
 Og morer mig iblandt med Tysk, Aviser.
 Om Onsdag jeg paa Volden Moroc finder,
 Og Aftnen hen i Gadescier svinder.

Om Torsdag maae jeg i Perfektet være,
For ret de Smukke, der at lorgnættore.
Om Fredag, hvis jeg ikke gider skrive,
I Selskab maae jeg mig min Tid færdive.
Om Lordag, hvis mig tildeet i mit Øre,
Jeg absolut maae hen Concert at here.

XV.

D d e til Djævelen.

Efter Blumauer.

Man vil dig Stakkel nu paa Doren jage,
Og frek imod dig kører,
Om Dagen man dig beder sig at tage,
Om Ratten man dig flyrer.

Det gaar med dig som en Theater-Fyrfisie,
Ehi Kar man ad dig gior;
Ekont Samleren ei mere dig kan børste,
Det andre Glade tor.

Ia hver en Dreng tor frit imod dig mulle,
Og synes han, er llog;
Du ligner Løven, som i fôrste Sufte
En Lumpen Esel stog.

Dog det er Synd mod dig saa haard at være,
 Og uden Conseguenç;
 For mange Grunde os desværre lære,
 At du har Christus. —

Os Mennisker bestandig dog bedrøver
 Den sorte Legion ;
 Men passer fun, den sligt ei mere over
 Segn hei Person.

Elvant Heredands ved hoie Bloksbiergs Alter
 De ille søger meer ;
 I Mand- og Kvinde-lignende Gesialter
 Man dem paa Baller seer.

Den vilde Jagt med Brok og Knistespinden
 Du meer ei holde tor ,
 Men i dit Sted med føle Strig og Tuden ,
 Det naadig Junker gior.

Med sorte Fjæs Din Fruer og Madammer
 Vel meere fræller ci ;
 Om Matten smutter du i deres Kammer ,
 Som Løber og Lakei.

Du stinker ei som far af Kinkel-Snapset;
 Og — med Forlov af St — t;
 Dog lugter man dig nu i vore Kapset
 Paa tredjindstyve Stride.

Dit Horne-Diadem (som nogle lare)
 Vel intet Hie saae;
 Dog vore Mand sig regne for en Ere
 Med slig en Stads at gaae.

Du unge Mand ei-meer i Kvindemaste
 Til Svnd Auledning gier;
 Men fog de ret den brede Wei skal træse;
 Du selv til Haabler blier.

Den sorte Buf, som bar til Giestelage
 Saa mangen Here-Slok,
 Afkaffet er; — af graae i vore Dage;
 Der gives Bulle not.

Af Speile ikke meer de Smuske truer
 Den strenge Herr Satan;
 Mens mangen sig i Speilet dog bestuer;
 Langt flyggere end han.

I vores Legem meer du ille Skrøner;
 Sanct' Gasnær være Taf;
 Men endnu farer du i vore Kyster
 Og dræber os med Snaf.

Til Kull ei meer en Guiles Guld du brænder;
 Som sor du har, man veed;
 Men du det gior i Arvingernes Hænder,
 Dog inimer gloendhed.

Du kommer, sient du sivt exorcistes,
 Vel ille mere nu,
 Og vore Skyldnere, naar de cictes,
 De hør sig ad som du.

Ei mere maae du Sjælehandel drive,
 Ei Pakter hjelpe dig;
 Forsdere dog uden Tal forsdrive
 Til Blægerkarlen sìg.

Du martrer vel ei mere vore Sjæle
 Med Plagers Bee og Volk
 Som sor; men dog vi stakkels Marter quæle
 Hinanden meer end nok.

Om dette ei mod hem mod dig som vræple
Kan tiene for en Muur,
Saa seer man jo saa daglig mange Djævle
I Menniske-Tigur.

XVI.

Kjerligheds Undet,

Efter det Spanske. *

Elskov træf mig — mine Tårer vindes
 Kasend' Blb i Hjertet brænder mig,
 Og ved Kjerlighedens Magt forsvinde
 Elementer selv til mine Qualer sig.
 Ach! forgivernes brænder dog min Glæmme,
 Frugtlos vøder Taaren blege Kind;
 Tårer slukker ikke dog den Glæmme
 Glæmmen torrer ei de Tårer ind.

* Blumauer Gedichte. Erster Theil.

XVII.

E p i g r a m m e t
af forskellige Eprog.

I
En Døendes sidste Ord;
af det Franske.

Nogen blev jeg her til Verden fod,
Mogen ligget jeg i Graven bsd;
Altfor har jeg, ved det jeg h.wo. ståbt,
Intet vundet, intet tabt.

Gnierens sidste Ord.
af det Tyske.

Engang en Gnier vaded i en Glob
Formodenlig for Haergelon at spare.
Men Lykken var ham ikke god,
Han faldt — En Fisker saae hans Fare;
Han slux hans Nedder vilde blive,
Og raaabte, han sig skulde Haanden give;
" Hvaad give? — nei! Jeg intet give kan." "Saa raaabte han og sank den stakkels Mand.

Bog samleten.

Herr Thraz, som Alphabetet neppe kender,
Har tapezert sit Huus med Boger ud;
Saa skrue for de gamle Wiises Hænder,
Den storste Wiisdoms Stat paa' Esels Huub.

Efter Timarima.

Hvormeget gior man ikke dog for Loier,
For ved belymret Sind at stille sig,

Troe mig, at ei allene de foensier,
Men mytter viſt nſigelig,
Ved dem den lauge Lid saa ſaare let bortvinder,
Ved dem uſtyldig Fryd foruden Læſt man finder.

XVIII.

Tobakstrøgeren

En Arie, oversat af Syngestykket: (Der kleine Matros.)

Over dette Livs Besværligheder
 Sludderer saa mangen tosset Snak;
 Aldrig i Verden jeg mig hæder,
 Har jeg min Vibæ og Tobak;
 Men dog i Dag den Sat vil svige;
 Hvem sem den troer, han saae Utak;
 Gierne jeg gav for denne Fige
 Selv min Vibæ fuld af Tobak.

Kan Soldaten knap sin Hunger stille,
 Gattes Matrosen Nem og Rak,
 Paa Flugt han søger hver en Stille
 Skot ved en Vibæ Negatabak;

Dog, naar han seer sin Slut: saa valser,
 Banker hans Hjerte tak, tik, tak!
 Da han saa høflig sig betakker
 Selv for al Verdens Nøgtobak. —

Stedse folger jeg den vilse Lære,
 Som mig har givet salig Kraft:
 "Zimmer af Hjertet man skal øre
 Smukke Piger og Tobak;"
 Stedse han under Laas og Lukke
 Glemte blandt sit Reisepak,
 Billedet af sin liere Smukke,
 Saamt sin Pibe og Nøgtobak.

XIX.

Den politiske Randestøber.^{*}

Står den lærde Græncbider
 Hvad, hvad man til alle Tider
 Og i andre Lande gør;
 I hans Huus hvad Karl og Pige
 Hemmelig hinanden fige,
 Det allene han ei hør.

Statsministres Conferenzet,
 Øvert et Høfs Correspondenzer,
 Han ved klarest Lys besee;
 Hvad hans halve Hjerte driver,
 Og til hvem hun Breve skriver,
 Derom han usyndig er.

* Bludauer Gedichte, 2ter Theil.

Om de store Folks Forvandler,
 Deres Svogre, Fætre, Lanter
 Starp Oplysning give kan;
 Men de Svogre og de Kroner,
 Som han sik af Trende Koner,
 Ei til Dato liender han.

Starp, naar Krig og Feide truer,
 Kabinetter giennemstuer,
 Hvad der hviskes, alt han hør;
 Hvad hans føre Ludst udslammer
 I sin Kones Sovelammer,
 Det han ei udgrænste ter.

Over hver en Stats Bilanzer
 Dens Indkomster, Gield, Finanzer
 Holder Starp en Contra-Bog;
 Men hvor mangen Skurk af Myller
 Kræve land en Gield, han trykker,
 Derpaa aldrig blir han flog.

At udspeide Stats-Intriguer,
 Alliancer eller Ligner,

Som sin Pligt han det anseet;
 Sine Døtres Galantrier,
 Elskov og Kuleggerier
 Han i rette Lys ei seer.

Om de Fyrsters Testamente,
 Arvedele, Documenter
 Star han got fortælle dig;
 Men naar man hans Krop begraver
 Hvad hans Søn at arve haver,
 Han derom ei bryder sig.

XX.

En Spaniers Gravstrikke
over sin hængte Føtter.

Her døde salig Føtter Raps —
Han var i Ungdoms Aar en personeret Laps,
Saa velbekjendt blandt Hovedstadens Fører;
En Tid han under Pharaoske Fører
Sig viisie som en Helt — og i Basset
(Skjont nogle syntes det var ille ret)
Han Lyllen kunde ret ved Haaret trække;
Saa mangen Sympre maatte Pungen række
Og takke Gud
Om han ei reent var pliydret ud.
Tilsidst Kru Lykke blev af Leegen fjed;
Engang naar salig Raps i Roe og Fred

En lille Greve røg og vaska
 I saae Minuter havde gjort til Præsler,
 Nu — som jeg før har sagt — han sad
 Saa hirtteglad,
 Da kommer der med et den hellig Hermundsdø,
 Der, som man ved, ei lide kast,
 At et hoibaaren Grand,
 Trods medsod adelig Forstand,
 Dog suydes af en slig Canaille.
 Altsaa besluttede et heiviiist Raad
 Til Stres for slig en snyg Udaad,
 Strax at forlænge Fætter Rapses Taille.
 Her hænger han da nu som en Canaille.

See op o Vandrer! i det Hoie;
 Det lukkede salig Raps sit Die,
 Dog om du ellers er af rette Troe,
 Dog onste vil den arme Shader Roe;
 (Såent inger for ham Sjælneßer læser)
 Saa osst: — at Binden ille mere blæser.

XXI.

S a n g

at synge i den Elsfedes Graværelse
af Blumauer.

Tenkholt min Elste, nys heden han gif,
Men Slove og Vierge ham skjule mit Blik;
Jeg ellers i Fierne saa øste min Ven!
Jeg vinked; saa vinced han til mig igien.

O! saae jeg ham glædes ved Engenes Pryd,
Og deelte hans reeve, uskyldige Fryd;
Da — plukked han Blomster, han plukked til mig,
Og sang han en Viise, han sang den for mig.

O! saae jeg ham vandre i eensomme Lund,
 Og hørte hans Sust i Længstens Stund,
 Og hørte ham nævne sit færreste Navn,
 Da sank jeg saa glad i hans elstende Favn.

O havde jeg, havde jeg Ecernes Magt,
 At kunde forandre mit Legem og Draat,
 Jeg spilte ham mangen en leierlig Streng;
 O! Glæder i Mengde saa havde da jeg.

Bed, kielende Bæk naar han vandred sin Vei,
 Jeg se:nned der som en Forgiæt mig dog ei;
 Og snapped han Blomsten og tog den til sig,
 Elstende Arme han havde da mig.

I Liadernes Skænge naar hvile han vil,
 Med duftende Blade ham dækked jeg til;
 Blandt blomstrende Beede han søger sin Lyst,
 Som Sommersugl flagred' jeg op til hans Bryst.

Til Pult og til Beger forseier han sig,
 Ved vinduet som Mastergal sætter jeg mig,
 Og sluter hans Visser med usligste Klang —
 Hvor vilde han lytte, saa viste jeg sag.

Den venlige Zephyr fortjente min Tak,
Der hvergang ham bragte mit elskende Af!
O! havde jeg vingede Kyfje og Blif,
Hver Time min fierligste Hilsen han sik. —

XXII.

Maar man har fundet sin Elskede igjen.

O hvor fryder
Hjertet sig!
Altter nyder
Jeg nu mig;
Altter har jeg,
Hør og seer jeg
Nu mit Held! —
Hvem dig kender,
Gien nemrendee
Døl og Hjeld.
Ach! jeg kiendte
Ach! jeg rendte

Mængen Mil.
 For med Smerte
 Stak mit Hjerte
 Sorgens Væil;
 Den neddytte
 Dine Kyste
 Og dit Smil —
 Som en Engel
 Kom jeg dig;
 Dette Tårer
 Glædes Tårer
 Sagde mig;
 Dette Blifte
 Sagte Trylle
 Sagde mig —
 Som en Engel
 Var du mig.
 Dette Gulfe
 Tause Gulfe
 Sagde dig —
 Elstovs fulde
 Vennehulde
 Trylle - Bæger
 Vederquæger

Sind, og Sande.
Elskov knytter
Venkelab knytter
Mig en Krande.
Lyden priser
Jeg igien,
Synger Viser,
Hopper hen;
Min Veninde
Lod mig finde
Sig igien. —

XXIII.

Til Nærra
Efter Goraz Dde 15 Epod.

Klart over Æterners Brimmel
Udgjed sig Lunas Efin,
Og hviled Jord og Himmel
I festlig Stille ind.

Maar du af Elstobs Taake
Opsyldt, tog mig i Gang,
Og fast ved mig, som Ræker
Ved Ulme & Staven hang.

Ved Hymens hellig Fakkel
Du sveer saa høit hellmit

Mig let bedragne Staffel
Den Ede, (som snart var glemt.)

Mig troe at blive intet,
Og evig være min,
Saa længe Stjerners Glintner
Fordunkler Luuas Skin.

Nys hørte jeg, du leede! —
Saa heilig holdt du Ord —
Langt helligere Ede,
Som du Cleanches svor.

Du gav ham den sterkeste
En Mat, som eilers mig
Med ret og Eliel tilhørte;
Kroelose! Skamme dig!

Dog — ved den sydste Maane!
Dit Lethind ikke meer
Mig længer skal forhaane,
Saa sandt en Mand jeg er.

Thi naar min Harme svier
 Til Sjelen bitterlig,
 Da dine Tryllerier
 Ei virke meer paa mig.

Men du som seire tønker,
 Stormægtige Rival!
 Du som med List og Rænker
 Receras Hjerte sjal.

Vær æret lørd og tapper,
 Vær som Adonis sian
 Hav Millioner Tapper,
 Og vær en Hysles Son.

Jeg vædder sialte Stover,
 Hun blir deg ei din Grud;
 Gra dig naar hende røver
 Mok en — jeg leer dig ud.

XXIV.

Fragment af en Visse.

Eris med sin tæudte Gallo
 Svætmer hele Jorden om,
 Uden ved et fort Mirakel
 Neppe Fred tilbage kom —
 Wilde rase Krigens Flamnere;
 Død og Plager Sors og Fænre
 Rundt om sig de brede ud.

Nye Sekler maatte stue
 Morder - Krigen holde ved;
 Læd lun Franken bede, true,
 Dog ham bliver nægter Fred,

Visse * dog ad Freden griner,
For paa frie Folks Ruiner
De kan rette Threnece op.

Milles Dine er henvendte
Frankerige! nu paa dig;
Gid dit sande Vel du kandte,
Da du kunde være frie —
Under Friheds Skin bedraget
Blev du af Despoter plaget,
Disses Tid nu ude &c.

Storste Mand, som Jorden ejer,
Stor i Fred og stor i Krig;
Han, som ved saa mangen Sejce
Dæbbede sit Frankeris;
Han, som bod i hibe Souer,
Trods Barbærts Millioner,
Denne Mand din Styrer et

82

Du blandt alle Folk paa Jorden
 Dig det storsie kældet har,
 Hidtil dog du hadde Orden;
 Frihed fun din Alsgud var.
 Gid Erfaring dig nu lært,
 At man gierne frie kan være,
 Såint man selv ei herre kan.

Man Bataven har beflaget,
 Frit og fæltigt blev hans Land;
 Dog han nys sig ikke har slaget
 Med den tappre Engelmand;
 Og den slækket lat Ducater
 Vandte ud til andre Stater,
 Maat ei Britten selv formaare.

Arme Schvelh i Fienders Hænder
 Søller til sin Rednings Gud;
 Hvor Helveten hen sig vender,
 Han sit Land seer plyndret ud.
 Øde seer han Huns og Marker —
 Munkepak og Oligarcher
 Denne Jammer slistet har.

Stakkels Rom! den dyrt undgieldte,
 Alt den Framle Myller sit.
 Nu de storsie Friheds Helte
 Af den salig Republik
 Synge i en anden Tone
 For om ihveligt ud, at sone
 Alt hvad galt de gjorde for.

Raser Krigen allevegne,
 Her vi nyde siller Roe.
 Stedse Fred vort Land omhegne,
 Stedse Frihed hos os boe —
 Over en Borgers Unse være;
 Leve de som Freden ære,
 Leve han som Fred us gav!

XXV.

Friheds Witse

af Blumauer.

Hvem der sig under Wiges Haand
 Har givet til en Treæl,
 Han bør ei Eßkoss Rosenbaand,
 Men Lastens Lønks føl.
 Vee haim! det er en stakkels Mar,
 Som gyldne Frihed hændt en har.

Hvem der for blank og vægtig Muld
 Sig gør til Mammons Treæl,
 Han tænker Inn paa Sølv og Guld,
 Men aldrig paa sin Sjel.

Vee ham! det er en stælede Nar,
Som gyldne Trihed hiedt ei har.

Dog hvem det alt undvære kan
I elstet Mages Gavn,
Med ringe Raar dog lever han
Lil sit og Møsiens Gavn.
Med Skjel og Net han sige kand:
Vel mig! thi jeg er frie og Mand.

Text til Musiken
af
Den lille Matros,
Syngesville i en Act, Musiken af Professor Gaveaur.

Personerne:

Thomas, en Forpagter.

Mad. Thomas.

Lise } Hanne } Deres Døtre.

Basil, Lises Brudgom.

Gabord, Raper - Kaptein.

Leopold, hans Son.

Sørste Scene.

Lise. Gonne.

L. Gøsler! see, med hvilken Pragt
Morgenrødens Straaler praler.

G. Gøsler! det er Efters Magt,
Som saa herlig dig dem maler.

L. Din Skjelm! hvem har vel fligt dig sagt,
Nu til Føraldres Hjælp vi iuler?
Er denne sode Pligt fuldbragt,
Morgenens dobbelt skien os smiuler?

G. Ja denne Pligt er snart fuldbragt;
Stedse vor Moer saa det vil stionne.
Maar hun af Sovn er icke oppaalt,
Skal hendes Kys os godt belonne.

L. Her spise vi paa denne Plet,
Vi folge vores gamle Stikke.

G. Min lille Glut! dæk Bordet net,
Her har vi beade Mad og Drille.
See her den Wün saa nydelig,
Den siimmer Gaar til nunter Tone.

L. Vor gode Moer vil glæde sig,
Til hende har jeg den Meloue.

S. Og denne Øst — lee ei deras,
Teg til din Frier giore voved.

L. O min Basil ! hvor blir han af ?
Saa tidlig han at lemme loved.

S. Ha lyttig, lyttig ! denne Dag
Skal dig med ham forbinde ;
Hvor godt den Lid da skal heninde
I Spog og Glæde uden Nag !
Da danses under høne Linde,
Og jeg er i det Danselag.

L. Mig Elsgebnen vil til Maasen føre,
Mig frugt Elsborø Kryd innde leir,
Hvor salig kan det mig ei gøre,
Maar Elsters Held ved mig jeg stabet seen.

S. Skont Elsborø skilmisse Guden noler
For mig endnu at viise sig ;
Dog er naturligt, at jeg føler,
At snart han tænke vil paa mig.

Kantze.

Saa lad mig være da en Nar!
 I mine Nar' saa rart det ille var,
 Til Elstors Volke jeg erfaret har;
 Lad den for Spog mig Dverkslab Stænke;
 Ha! naar jeg mig som Hustne tænker,
 Hvor frydes jeg den Tanke ved,
 De muntere smae saa se'e for Mænner
 Min Mand og saa hans Kjærlighed —
 Det er en sand Lykosalighed!
 Gode Drøm! hvorved tids jeg oplives,
 Du bragte mig først paa den Troc,
 Vaa den Grund, hvor de Gole'ser trives,
 Kan Kjærlighed vore og groc. —

Tredie Scene.

Thomas. Chor.

Th. Hyllestig saa sit Liv man nyder,
 Maar man har Den og Barn og Bib;
 Sang, vaar i Glasset Vilnen synder,
 Den gør os sand paa Siel og Liv.

Ch. Lykkelig saa sit Liv man nyder,
Nigt af den bedste Tidssordriv.

Th. Drinker jer Glas, det jeg jer figer,
Viid, at ved Vin man salig bli'r;
Venlig og deilig gior den Piger,
Mændene Mod og Viid den gier.

Ch. Lykkelig saa sit Liv man nyder,
Nigt af den bedste Tidssordriv;
Sang, naar i Glaæst Vinen synder,
Den gior os sund paa Sjel og Liv.

Basil.

Hvor sortnes klare Himmel!
Hør Stormens Trav,
Det vilde Hav
Opræges af
Ørcaneenes Brummel —
Alt hører jeg Uociret komme,
Alt hører jeg Tordencus Strald
Gienlyde af Bjerg og af Dal,
Snart maaſkee — jeg sittre — vor Tid
Er omme.

Chor.

Saa langt vort svage Syn kan række,
 Vi Undergang og Dad ser Hine seer;
 Mat hviler rundt om her,
 Hvem kan vel fligt ei strække?
 Nu sitte selv de Grælle —
 Forbarme dig Gud! — hvilket Syn!
 Udslet ei dine Born af Jorden,
 Usværne det skreckende Land!
 Usvend den os truende Torden!

N i e n d e S c e n e.

Romance af Lise.

O hvor riig paa rene Glæder.
 Er et Par, som er sig troe,
 Kun et Hjerte sloae i begge
 Og det Hjerte elsker Dyd —
 Troefast Elskors hellig Kjede!
 Jeg erkender alt dit Heid,
 Hver en Dag paa nye du bringer
 Mig min Skjebnes bedste Tryd. —
 Elste! min i Dag du bliver

Med dit Hjerte og din Hård;
 Denne Dag, som dig mig vier,
 Knytter Trostabs stionne Haand,
 Aldrig skal mit Hjerte væ le,
 Men min Ged mig hellig er;
 Elstens Held ei Grændser fjender,
 Og det Held er evig vort,

Ellevte Scene.

Thomas. Mad. Thomas. Else. Gonne. Sabord.
 — Leopold.

Ha! Bitterkose! min Fader seer jeg her.

Sabord.

Ta vist din Slyngel! her jeg er.

De andre

Hvor denne Dag os fryder,
 Og disse Glæden nyder.

Gonne.

O Vee! vor Silemisse nu et nærs!

O Morder! Besal at han bliver her!

Sabord (til Leopold.)

Mu fort! din Kister! fort!

Giig Tal! tag Afsted, saa gaar vi dort.

Allc

Saa hurtig? hvorfor ei her hvile

Paa dette Sted? o Zoo dog her!

Ganite.

Hvor gruejom Afstedts Linen er!

Sabord.

Nei! Tiden Isber — jeg maae tille,

Og Haren, der maae være nær;

En Seiler dog tilovers er.

Min Lykke, den Falder — jeg følger,

Lad rase Kun brusende Bolger.

Gorlise et Skib — det siger ei stort,

Man søger et andet og seiler saa fort.

Allc

Vægre dem ikke her at blive,

Demi at bevælte glæder vort Sind,

Kommer, jeg beder, dog herind!

Sabord.

Dit Neden er alt ille ejer mit Sirk.

(til Leopold.)

Din Rister vil ei eftergive,
Vil du ei fort — ja vel!
De Kunner skal jeg dig fordrive;
Jeg entrer dig min Sjel!

Hanne.

Hvor Afsleds Timen bliver svær.

Allé

Vær dog saa god hos os)	at leve
)	hos dem
Vær dog vor)	Gæst!
Deres)	— o bliv dog her

Sabord.

Hos Clement! hvad skal jeg der,
Vil I mig da med Strig bedøve?

Allé

Selv de jo ei vil eftergive;
Gliv til i Morgen, slater Accord!

Sabord.

Hr. Satan selv sit Spil maaē drive,
Neppe i Dag jeg kommer ombord.

Alle

Beslut dog Fader her at blive,
 Gliv dog hos os, men gaae ei fort.

Trettende Scene.

Leopold.

Ha! nu figer jeg Farvel;
 Krig, Kanoner, Bomber, Feire,
 Elskov gi'r mig bedre Held,
 Og min Pige større Seire.
 Haunes Hjerte bliver
 Mit eendre Maal,
 Grusom Ere girer
 Det blodige Staal,
 Elskov sylder Livet
 Med Troefind og Taal —
 Blot for et Kus af dig, min Rose!
 Gav jeg det første Arsenal;
 Jeg esterdags er din Matrose,
 Og Amor er min Admiral.

G

S y t t e n d e S c e n e.

Thotties, Mad. Thomas.

Md. Th. Han er derinde hos Notaren
Og strax forlanger han Contract.

Th. Allene det hvad jeg har sagt,
Og Klogstab, der til Marsag vare.

Md. Th. Mon han det bringer i det flare?

Th. Ja! Han det bringer i det flare.
Begge. - Bie nu fun, til de gior Contract.

A t t e n d e S c e n e.

De Forrige. Leopold. Hanne.

Notaten vil ei strive,
Dog han maae estergive;
Ei! sagde Hr. Notar,
Det ganske artigt var
En saadan Sag saa rast at drive,
Saa hurtig bl'r man ei et Spar.

Men da ^{min}
_{hans}) Fader brolte stop!

Som jeg har sagt, saa skal det blive,
Her har I Guld — og skriv funn op.

Alle

Hvordan vil det sig ende?
 Det lykkes — Lykkes ei?
 Hvor let kan ei Gladet sig vendte,
 Daar han ei forandrer sit Rei.

Mittende Scene.

Basil.

Vi vandt — Notaren skriver.

Alle

Og dette Ord vor Lykke bliver,
 Det Gieblik, hvor i han skrev,
 Den Lykkes Skaber blev.

Ende Scene.

Sabolde.

De maa underskrive,
 Hvad skrevet staar her.

Thomas.

Rei det laer jeg blive,
 Saa gal jeg ei er.

G 2

Sabord.

Endnu I ei vil estergive;
 Skriv dog, jeg beder jer,
 Mit halve Gods jeg jer tilbyder,
 Den længe Venten mig fortryder.

Mad. Thomas.

Skriv dog min lille Mand! jeg beer,

Thomas.

Jeg vil ei, det vel I dog seer:

Sabord.

Jeg giver blank og vægtig
 Ser tuinde Ducater her,
 Da i den Jord — hvad synes jer?
 Understribet! saa er det rigtig
 Fordsnit! er det ei nok I Fjog?
 Tak til ham Kone! gisæ ham Flug.

Mad. Thomas og Hanne.

Kære Mand) jeg beder.
 Far)

Vær dog ei saa haard!
 Gisæ det Skridt, os glæder,
 Giv hans dog dit Ø.

(Thomas underskriver.)

Han skriver — trælle!

Thomas.

Samtykke jeg endelig made;

I vil det jo alle.

Sabord.

Nu Resien eene mig angaaer;

Det lille Huns, hvor jeg vil vgre,

Paa Hoien der.

Alle

Paa Hoien der.

Sabord.

Da saa en Baad vil jeg begjere,

Lil Søe som stillet er.

Alle

Lil Søe som stillet er.

Sabord.

Muntre Sange, Dands og Glæde.

Thomas.

Innen herlig Vijn.

Alle

Herlig Vijn!

Sabord (til Leopold.)

Før i andet Mar vi træde,
Du ca Son maa falde din.

Leopold.

Lad denne Sag fun blive min.

Chor:

Kom Glæde! denne Fest at smølle,
En Fest for reenest Kjærlighed;
Unors Mestersytle
Krone Held og Lykke
I Evighed!

XXVII.

Til min Fader
paa hans Fedselfs-Dag.

Bedst! som jeg Fader Falder,
Du min Ungdoms Hjelp og Ven!
Gid dit Levnets blide Alder,
Som dens Vaar maae svinde hen;
Lig den sille Vel dens Dage
Roeligt, sagte flyde hen,
Vel med Sukke, Sorg og Klage,
Aldrig de forbritte den!

Længe du mod Strom og Vinde
 Krydsed om paa Livets Hav;
 Kiel du trodsed har en Fjende,
 Vilje du var god og brav,
 Og for andres Vel at fremme
 Gilde sygte Winterhavn,
 Sid din al den Moje glemme
 Nu i e.ste Haders Havn!

Kære Dag! blanke alle Dage
 Sterste Kryd du bringer mig t
 Sid din Fryd jeg ofte smage,
 Sid jeg tidt opleve dig,
 Seer jeg Haders Held tilbage,
 Naar jeg dig oprinde seer,
 Stedse da blaudt alle Dage
 Du mig være dobbelt fjer,

Sophie. **

A n h a n g.

Ætid Vinir! elskid Gledi fria
 Angurlausa Lifs um flutta Mid,
 Ungdóms Arin fögur burtu flia,
 Ferdar Timin hefur litla Bid.

Hrindid gladir hégomlegum Ecka;
 Heimskur Gledi náttúrlega smár —
 Hrukkum fyrir thennan má ei theekia
 Theingil Otta Deid oss Tidin spár.

Ætid grimmian aungvar Bænir bræra,
 Olinneyddur reidir hann sin Lið
 Hvurt vér erum heiðg Ord ad læra
 Holbergs eda Comediur síá.

Velli, Rikdom, Fridleik, Kraft, han kíðfir
 An Manngreinar Alts Deids i Vé,
 Eins þaðn ríka og fatækja svæfir
 Endadægur oss kap thetta ské.

Eckert gétur unibreitt qvednum Dómi
 Omert Lissins Thrádur spunnin er,
 Hvur Dupts Sonur Fólid sein biñ froml
 Fer, tha Parca han i sundur skier.

Thó oss vörum vér á Svia Bröndum,
 Vodalegt thó stium Kattegat,
 Thótt ei færist fra Levantes ströndum
 Fölkdrepande Pestin vorum at.

Tídin vorri tærir Heilfu i Leinnum,
 Tætit hún gétur Klætti Marmarans;
 Lifi sviptir, svip ver strax i einum
 Sendustum til Myrkurs dökkvæ Lands.

Vinit! æ! thá verdum yfirgiéfa,
 Hvuria Lissins hafda Gledi fyrr,
 Saunglist, Stuðkur, Safn méladra Briefa
 Situr Hvur i litlum Stokki kyr.

Audgyr rugur Erfingin thá britur
 Upp, og prófar hid jarnslegna Skrin,
 Til Huggunar mórt Harmi bæiskum flitut
 Hugángssætt, i Straumum, Rhinska Vin.

Sæggia hvurs tha Svípur brofir líka
 Um Sorgar Byli dansar Gledin fritt;
 Meda hvílu Herran fáll fær ríka
 Hölda medal gleymdúr, syrgdur lítt —

Ætid Vinir! elskid Gledi fria
 Angurlausa Lifs um stutta Mid,
 Ungdoms Arin fögur búrra fia
 Fardar-timjan hesur litla Bid.

HORATIUS & BRUUN.

Diktteiser:

- S. 11. L. 2. læs W. saa.
 - 13. L. 8. det s. dog.
 - 20. L. 17. udelad's: han levede.
 - 45. L. 6. Hagl. L. 17. de s. da.
 - 47. L. 12. maahe s. raabe.
 - 55. L. 12. Tyst' Ruiser.
 - 96. L. 19. Her s. Hr.
-

In Borgfirdingur.

P.M. 26.3

- i-h.

